

**UCHWAŁA NR LXIII/649/2014
RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA**

z dnia 17 czerwca 2014 r.

**w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę MO-BRUK S.A z siedzibą w Niecwi na uchwałę
Nr LVIII/593/2014 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie uchwalenia
miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej
i Górniczej w Wałbrzychu.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm¹) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm²) uchwała się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu skargę MO-BRUK S.A z siedzibą w Niecwi, reprezentowaną przez radcę prawnego dr Joannę Lemańską z siedzibą przy Placu Generała Sikorskiego 4/7 w Krakowie, na uchwałę Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2014 r. poz. 1106) wraz z odpowiedzią na skargę.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej Wałbrzycha

Maria Anna Romańska

Uzasadnienie

W związku ze skargą złożoną przez MO-BRUK S.A z siedzibą w Niecwi, reprezentowaną przez radcę prawnego dr Joannę Lemańską z siedzibą przy Placu Generała Sikorskiego 4/7 w Krakowie, na uchwałę nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu, zasadnym jest podjęcie uchwały w przedmiocie odpowiedzi na skargę.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej Wałbrzycha

Maria Anna Romańska

¹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2013 r. poz. 645, poz.1318, z 2014 r. poz.379

²⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2012 r. poz. 1101, poz.1529, z 2014 r. poz. 543

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr LXIII/649/2014
Rady Miejskiej Wałbrzycha
z dnia 17 czerwca 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78/79
50-126 Wrocław

Skarżący: Mo-BRUK S.A

z siedzibą w Niecwi
Niecew 68, 33-322 Korzenna
reprezentowana przez radcę prawnego dr Joannę Lemańską
pl. Generała Sikorskiego 4/7, 31-115 Kraków

Organ: Rada Miejska Wałbrzycha

pl. Magistracki 1
58-300 Wałbrzych

Odpowiedź na skargę Mo-BRUK S.A na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górnicy w Wałbrzychu.

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.), Rada Miejska Wałbrzycha udziela odpowiedzi na skargę MO-BRUK S.A z siedzibą w Niecwi, reprezentowaną przez radcę prawnego dr Joannę Lemańską z siedzibą przy Placu Generała Sikorskiego 4/7 w Krakowie, na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górnicy w Wałbrzychu.

Jednocześnie Rada Miejska Wałbrzycha wnosi o:

1. oddalenie skargi jako bezzasadnej,
2. nieuwzględnienie wniosku o połączenie do łącznego rozpoznania niniejszej skargi i skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Miejskiej w Wałbrzychu Nr LVIII/593/2014, przekazanej odrębnym pismem.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 30 maja 2014 r., które wpłynęło do Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu dnia 3 czerwca 2014 r., MO-BRUK S.A wniosła skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górnicy w Wałbrzychu.

Uchwała ta została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z dnia 5 marca 2014 r. pod poz. 1106.

Dowód:

- uchwała Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górnicy w Wałbrzychu
- oryginał skargi wraz z kopertą,

Wniesienie przez Skarżącego skargi na przedmiotowy plan miejscowy było poprzedzone wezwaniem Rady Miejskiej Wałbrzycha do usunięcia naruszenia prawa w kwestionowanej uchwale.

Rada Miejska Wałbrzycha uznała to wezwanie za nieuzasadnione.

Dowód:

- oryginał wezwania do usunięcia naruszenia prawa wraz z kopertą
- Uchwała Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LXI/637/2014 z dnia 15 maja 2014 roku w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia przepisów prawa przy podjęciu Uchwały Nr LVIII/593/2014 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu.
- pismo przekazujące Skarżącemu odpowiedź na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa wraz z kopią zwrotnego potwierdzenia odbioru tego pisma

Ocena zarzutów podniesionych przez Skarżącego odnośnie przedmiotowej uchwały pozwala stwierdzić, że są one bezzasadne i nie pozwala na ich uwzględnienie, a tym samym na stwierdzenie nieważności uchwały Nr LVIII/593/2014.

Ponadto wskazania wymaga, że brak było podstaw do żądania przez Skarżącego, stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Podkreślenia wymaga, że wniesienie skargi na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, determinuje zakres żądania skargi wyłącznie do regulacji, które dotyczą interesu prawnego skarżącego.

Jak wskazano w uzasadnieniu skargi, MO-BRUK jest właścicielem tylko części działek objętych ustaleniami planu, tj. działek oznaczonych numerami 26/1, 26/38, 26/37, 26/40, 26/36, 26/43, 26/31, 26/32, 26/42 obręb 40 Podgórze w Wałbrzychu.

Na tych działkach w planie zlokalizowano następujące tereny, dla których plan określa przeznaczenie:

- działka 26/1 - 8 KS,
- działka 26/38- 14 KDD
- działka 26/37- 1ZP, 9 ZP, 2O,AG, 8 KS, 16 KDW, 10 Z
- działka 26/40- 14 KDD
- działka 26/36 - 4AG, 17 KDW
- działka 26/43- 4AG
- działka 26/31- 2AO,AG, 10 Z
- działka 26/32 -2O,AG
- działka 26/42- 3U,AG

Tym samym, działając na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, był władny do kwestionowania wyłącznie tych zapisów, które dotyczą terenów objętych ustaleniami planu zlokalizowanych na działkach, stanowiących jego własność.

Przedmiotowej uchwale zarzucono naruszenie art. 21 w zw. z art. 64 Konstytucji RP i art. 140 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 32 ust. 3 Konstytucji RP poprzez naruszenie prawa własności nieruchomości uniemożliwiającego korzystanie z nieruchomości, co też, w ocenie Wnoszącego skargę, przejawia się w zbyt daleko posuniętym ograniczeniu jego uprawnienia, nie wynikającym z obowiązujących przepisów prawa.

Uzasadniając ten zarzut wnoszący skargę podnosi, że uchwała nadmiernie ogranicza jego uprawnienia, ingerując w istotę prawa własności. W jego ocenie ustalone w planie przeznaczenie terenów budzi wątpliwości w przedmiocie korzystania z prawa własności.

W tym miejscu wskazania wymaga, że przeznaczenie wszystkich terenów objętych ustaleniami planu, w tym terenów stanowiących własność wnoszącego skargę, zostało określone w sposób precyzyjny i jednoznaczny oraz nie narusza prawa własności właścicieli tych terenów.

Wnoszący skargę fakt rzekomego naruszenia jego uprawnień właścicielskich do nieruchomości wywodzi z faktu niewłaściwego rozpatrzenia uwag wnoszonych przez niego w trakcie procedury planistycznej, co miało się przejawiać przez ich nieuwzględnienie.

W tym miejscu należy zauważyć, że uwagi wnoszone w trakcie procedury planistycznej zostały rozpatrzone w sposób prawidłowy. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że ustawodawca nie wprowadza dla organu wykonawczego gminy obowiązku uwzględniania każdej uwagi, jaka jest wnoszona do planu miejscowego. Kwestia ta została pozostawiona uznaniu organu rozpatrującego uwagi.

Niemniej jednak już w tym miejscu należy podkreślić, że uwzględnienie przez Prezydenta Miasta Wałbrzycha uwag wnoszonych przez Wnoszącego niniejszą skargę powodowałoby, że przedmiotowy plan miejscowy naruszałby zasady sporządzania planu, co stanowiłoby skutek tego, że część przeznaczeń byłaby sprzeczna z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Poszczególne z terenów objętych ustaleniami planu, stanowiące własność Wnoszącego skargę, w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wałbrzych, zmienionego uchwałą Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr XXI/180/2011 z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Wałbrzycha dla ustalenia kierunków rekultywacji terenów pokopalnianych w rejonie ul. Małopolskiej w Wałbrzychu, położone są na obszarach oznaczonych symbolami:

Teren 1 ZP- w Studium obszar oznaczony jako K 4.4. Z kolei tereny 2O,AG, 3U,AG, 4AG , -w Studium znajdują się na obszarze K 4.3.

Dla terenu K 4.3. w Studium przewidziano Kierunki zagospodarowania przestrzennego - Teren przekształceń strukturalnych i funkcjonalnych.

Dla terenu K 4.4. przewidziano Kierunki zagospodarowania przestrzennego – rekultywacja poprzez nasadzenie zieleni wysokiej.

Niemniej jednak należy zauważyć, że Wnoszący skargę, w trakcie składania uwag w ramach procedury planistycznej, nie kwestionował sposobu przeznaczenia obszaru objętego ustaleniami planu.

Jak podnosi Wnoszący skargę, na terenie, który w planie został oznaczony jako 2O,AG, prowadzi on działalność związaną z szeroko rozumianą gospodarką odpadami.

Obszar 2O,AG, zgodnie z § 16 ust. 1 planu, to teren istniejącego zakładu recyklingu przetwarzającego odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne – do zachowania. Na terenie 2O,AG dopuszcza się sytuowanie obiektów aktywności gospodarczej.

Teren 4 AG to, zgodnie z § 18 ust. 1 planu, w stanie istniejącym w części zainwestowany teren przeznaczony pod różne formy aktywności gospodarczej. Dopuszcza się sytuowanie usług jako przeznaczenia uzupełniającego.

Z kolei obszar 3U,AG, jak stanowi § 17 ust. 1 planu, to w stanie istniejącym w części zainwestowany teren przeznaczony pod usługi i różne formy aktywności gospodarczej.

Przeznaczenie oznaczone symbolem AG to zagospodarowanie związane z aktywnością gospodarczą, w tym: wielkopowierzchniowe obiekty handlowe o powierzchni sprzedaży poniżej 2.000 m², stacje paliw, parkingi, obiekty produkcyjne i magazynowe, hurtownie, składy, bazy – z wyłączeniem wszelkiego typu zakładów związanych z przetwarzaniem, składowaniem i innymi formami gospodarowania odpadami.

Z kolei przeznaczenie oznaczone symbolem O to zakłady gospodarowania odpadami, dla których dopuszczenia i ograniczenia określono w ustaleniach szczegółowych odnoszących się do terenu 2O,AG w § 16.

Jak wskazano w uzasadnieniu do przedmiotowego planu miejscowego, *„W trakcie prac analityczno-studialnych prowadzonych w procedurze planistycznej po szczegółowym ustaleniu stanu faktycznego analizowano uzasadniony interesem publicznym stopień zasadnych ograniczeń w sposobie wykonywania prawa własności, w szczególności w odniesieniu do nieruchomości będących we władaniu Mo-BRUK’u. Kierowano się przy tym zasadą proporcjonalności konstruując ustalenia planu w taki sposób, aby nadmiernie nie ingerować w sferę praw i własności właścicieli nieruchomości leżących na obszarze objętym planem.”*

Dodatkowo w uzasadnieniu wyjaśniono, że *„Ustalone w projekcie planu zasady gospodarowania na poszczególnych terenach nie budzą wątpliwości co do sposobów zagospodarowania terenów i nie zawierają*

nadmiernych ograniczeń, które naruszałoby uprawnienia właścicielskie, a tym samym zasadę proporcjonalności. (...) Realizowanie ustaleń planu, uwzględniających zarówno obecny sposób zagospodarowania terenu jak i również określające przeznaczenie, możliwe do realizacji przez potencjalnych przyszłych właścicieli terenów nie spowoduje nadmiernej ingerencji w sferę praw i wolności jednostki.”

Powyższy zarzut Wnoszącego skargę nie znajduje zatem uzasadnienia.

W treści skargi podniesiono również, że Wnoszący skargę ma wątpliwości w zakresie zakończenia dotychczasowej działalności, po upływie nieprecyzyjnego terminu „zachowania”.

Odnosząc się do szeroko analizowanej kwestii czynności wymaganych dla zakończenia działalności przez Wnoszącego skargę, wskazania wymaga, że brak było podstaw prawnych do regulowania w treści planu zagadnień dotyczących sposobu i terminu zakończenia przez niego działalności w zakresie prowadzenia składowiska odpadów. Jak słusznie wskazano w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, kwestie te podlegają regulacji przez przepisy szczególne. Plan nie mógł zatem zawierać żadnych postanowień w tym zakresie. Wiązałoby się to bowiem albo z regulacją kwestii określonych ustawowo albo też mogłoby prowadzić do nieuzasadnionej modyfikacji przepisów prawa powszechnie obowiązującego wyższego rzędu.

Należy również stwierdzić, że plan w żadnej z regulacji nie nakazuje zamknięcia składowiska odpadów i zaniechania działania zakładów gospodarowania odpadami. Jak wynika wprost z zapisów § 16 ust. 1 w zw. z § 5 ust. 2 pkt 2 i pkt 3 planu, na obszarze 2O,AG zostało przewidziane przeznaczenie, które jest obecnie realizowane na tym obszarze oraz dodatkowo dopuszczono sytuowanie obiektów aktywności gospodarczej. Natomiast w przypadku terenu oznaczonego symbolem 1ZP, o którym mowa w § 15 uchwały mamy do czynienia z ustaleniami określającymi jedynie kierunek rekultywacji składowiska odpadów po jego zamknięciu, co nie przekracza uprawnień przysługujących Radzie Miejskiej. Należy przy tym podkreślić, iż skarżący nie dostrzega zróżnicowania zapisów odnoszących się do jego poszczególnych nieruchomości na tych terenach ustanowionego właśnie z uwagi na różny sposób ich wykorzystywania.

Co więcej, uchwała nie wprowadza również zakazu korzystania z nieruchomości zlokalizowanych na obszarze objętym ustaleniami planu, w tym z nieruchomości stanowiących przedmiot własności Wnoszącego skargę. Z kolei kwestia sposobu wykonania planu i tego, w jaki sposób będzie to następowało, a także tego, w jaki sposób właściciel nieruchomości będzie mógł korzystać z nieruchomości w trakcie realizacji przez niego postanowień planu, należy do kwestii wykonawczych uchwały. Zagadnienia te nie podlegają ocenie legalności uchwały i nie mają wpływu na tą ocenę.

W tym miejscu wskazania wymaga, że Radzie Miejskiej Wałbrzycha znana jest treść uzasadnienia wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 11 października 2011 r., sygn.. akt II SA/Wr 169/12 i cytowane przez Wnoszącego skargę fragmenty tego uzasadnienia.

Niemniej jednak podkreślenia wymaga, że przedmiotowy plan miejscowy uwzględnia zarówno potrzeby interesu publicznego jak i prawo własności. Co istotne, została zachowana zasada równowagi interesu ogólnopublicznego, interesu gminy i interesu jednostki.

Jak wyjaśniono wyżej, uwzględniona została zasada proporcjonalności.

Powyższy zarzut Wnoszącego skargę nie znajduje zatem uzasadnienia.

W treści skargi zarzucono naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej rozporządzeniem Ministra Infrastruktury, poprzez brak określenia przeznaczenia terenu oraz sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, a określenie sposobu zachowania terenu.

Odnosząc się do powyższych zarzutów wskazania wymaga, że przedmiotowa uchwała określa przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenów objętych ustaleniami planu.

Nie można się zgodzić z twierdzeniem Wnoszącego skargę, że w zakresie terenu 2O,AG określono wyłącznie formę zachowania terenu i obiektu znajdującego się na tym terenie, a nie określono przeznaczenia terenu.

W ocenie Rady, przeznaczenie podstawowe obszaru oznaczonego w planie symbolem 2O,AG jest jednoznaczne i nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Regulacja § 16 ust. 1 kwestionowanej uchwały wskazuje, że obecnie teren ten jest przeznaczony pod lokalizację zakładu przetwarzającego odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne. Wolą uchwałodawcy jest zachowanie dotychczasowego

przeznaczenia tego terenu, tak, aby w dalszym ciągu na tym obszarze zlokalizowany był zakład przetwarzający odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne. Dodatkowo dopuszczono na tym obszarze sytuowanie obiektów aktywności gospodarczej.

Wbrew twierdzeniom Wnoszącego skargę, w terminologii planistycznej i procedurze planistycznej znane jest użyte w § 16 ust. 1 uchwały pojęcie „do zachowania”.

Sam Wnoszący skargę posługiwał się we wnoszonych przez siebie uwagach do planu sformułowaniem „utrzymanie dotychczasowej funkcji”.

W sposób jednoznaczny dopuszcza się zatem zachowanie dotychczasowego przeznaczenia terenów objętych ustaleniami planu, z wyjątkiem terenu 1ZP, ale kwestia ta została wyjaśniona wyżej.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie zakazuje wprowadzania dla danych terenów przeznaczenia tożsamego z przeznaczeniem, wykorzystywanym na danym terenie przed uchwaleniem planu.

Słusznie wskazał Wnoszący skargę, że WSA w Krakowie w wyroku z dnia 28 marca 2008 r., sygn. Akt II SA/Kr 539/2007 zważył, że „(...) przeznaczenie terenu nie może zostać określone gdzie indziej, ani też odstępstwa od planu nie mogą być uzależniane od działań, zdarzeń lub procedur niewynikających z tego planu.”

W przypadku niniejszej uchwały wymogi wskazane w ww. wyroku zostały w pełni zachowane. Przeznaczenie terenu nie zostało określone gdzie indziej, ale właśnie w planie, poprzez wskazanie, że zachowaniu podlega dotychczasowe przeznaczenie terenu, tj. przeznaczenie terenu pod lokalizację zakładu przetwarzającego odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne, a dodatkowo dopuszczono lokalizowanie obiektów aktywności gospodarczej. Nie wprowadzono również uzależnienia odstępstw w przeznaczeniu planu od działań, zdarzeń czy też procedur niewynikających z planu.

Przepisy przedmiotowego planu zostały sformułowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości.

Niezrozumiałym jest przy tym odwołanie się do twierdzeń NSA zawartych w wyroku z dnia 29 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 1865/08, i wskazanie, że plan nie powinien wskazywać, jakiego rodzaju inwestycje mają być lokowane na poszczególnych terenach.

Należy podkreślić, że przedmiotowy plan nie określa inwestycji, jakie mogą być lokowane na poszczególnych terenach, ale określa przeznaczenie tych terenów.

Co więcej, plan nie wprowadza dla poszczególnych terenów funkcji wykluczających się dla określenia przeznaczenia mpzp.

Skarżący zarzucił, że przedmiotowy plan miejscowy został uchwalony w sytuacji, gdy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego zostało uznane za nieaktualne.

Nie można zaprzeczyć, że Rada Miejska Wałbrzycha w uchwale Nr VI/31/11 z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie aktualności Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Wałbrzycha oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego miasta Wałbrzycha, przyjmując wyniki “Analizy zmian w zagospodarowaniu przestrzennym miasta Wałbrzycha” stanowiącej załącznik nr 1 do tej Uchwały, uznała za nieaktualne Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Wałbrzycha zatwierdzone Uchwałą Nr XI/154/99 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 30 czerwca 1999 roku, zmienione Uchwałą Nr XII/142/03 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 10 lipca 2003 roku oraz Uchwałą Nr XII/197/08 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 marca 2008 roku.

Należy jednakże zauważyć, że ustawodawca z ustaleniem nieaktualności studium nie wiąże negatywnych konsekwencji dla uchwalanych następnie planów miejscowych. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rada gminy podejmuje uchwałę w sprawie aktualności studium i planów miejscowych, a w przypadku uznania ich za nieaktualne, w całości lub w części, podejmuje działania, o których mowa w art. 27, czyli dokonuje zmiany studium.

Nie został jednakże określony przez ustawodawcę czas, w jakim musi zostać uchwalona zmiana studium.

Co istotne, skutku uznania, że studium jest nieaktualne, nie stanowi zakaz uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Studium to zachowuje moc do czasu uchwalenia jego zmiany bądź też uchwalenia nowego studium.

Podkreślenia wymaga również, że w art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca wprowadził wymóg stwierdzenia przez radę gminy, że uchwalany plan miejscowy nie narusza ustaleń studium. Stwierdzenie to dotyczy studium obowiązującego w dacie uchwalania planu miejscowego.

Niemniej jednak **Wnoszący skargę podnosząc powyższy zarzut nie uwzględnił faktu, że Rada Miejska Wałbrzycha uchwałą Nr XXI/180/2011 z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Wałbrzycha dla ustalenia kierunków rekultywacji terenów pokopalnianych w rejonie ul. Małopolskiej w Wałbrzychu, dokonała zmiany tego Studium.** Co więcej, zmiana ta obejmowała właśnie obszar, dla którego uchwalony został przedmiotowy plan miejscowy.

Z kolei z uwagi na fakt, że uchwała Nr XXI/180/2011 nie stanowi odrębnego Studium, ale nowelizację Studium uchwalonego uchwałą Nr XI/154/99, prawidłowym było wskazanie w podstawie prawnej numeru uchwały uchwalającej to Studium, tj. uchwały Nr XI/154/99.

Nie występuje zatem istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego, na które wskazuje Wnoszący skargę. Nie można również zgodzić się z twierdzeniem Wnoszącego skargę, że przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego.

Dla poszczególnych terenów objętych ustaleniami planu nie mogło zostać ustalone przeznaczenie w pełni zgodne z wolą Wnoszącego skargę, gdyż przeznaczenie to byłoby sprzeczne z ustaleniami Studium, co zresztą wyżej podkreślono.

Ocena nienaruszania przez uchwalany plan miejscowy zapisów studium nie może bowiem dotyczyć hipotetycznego, potencjalnie występującego, innego od ustalonego, przeznaczenia terenów objętych ustaleniami planu.

Powyższy zarzut nie znajduje zatem uzasadnienia.

Wnosząc skargę podniesiono również zarzut, zgodnie z którym przedmiotowy plan miejscowy nie uwzględnia zasad kształtowania polityki przestrzennej, co w konsekwencji powoduje, że plan ten nie odpowiada podstawowym wymogom w zakresie uwzględnienia walorów architektonicznych, krajobrazowych i ekonomicznych, przez co narusza dotychczasowy sposób wykorzystywania terenu objętego zmianami.

Podkreślenia wymaga, że Rada Miejska Wałbrzycha uchwalając przedmiotowy plan miejscowy, uwzględniła wszystkie, ustawowo określone wartości, w tym walory architektoniczne, krajobrazowe i ekonomiczne.

Istotnym jest również, że przepisy ogólne zawarte w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w tym przepis nakazujący uwzględnianie w zagospodarowaniu przestrzennym wymagań ładu przestrzennego nie mogą samodzielnie stanowić podstawy zakwestionowania legalności uchwały, którą rada gminy przyjęła plan miejscowy.

Nie można przy tym stwierdzić, że ocena legalności planu miejscowego dokonywana jest w oparciu o Strategię rozwoju gminy.

Nie można również mówić o naruszeniu walorów ekonomicznych przestrzeni. Uchwałodawca w postanowieniach planu miejscowego nie pozbawia bowiem mocodawcy Wnoszącego skargę, co sugeruje on w tej skardze, możliwości prowadzenia gospodarki odpadami.

Wnoszący skargę zarzuca również, że w treści uchwały posłużono się zwrotami niedookreślonymi albo wieloznacznymi.

Podkreślenia wymaga, że użyte w planie sformułowania i wyrażenia są, wbrew twierdzeniom Wnoszącego skargę, jednoznaczne i dookreślone. Ich niedookreśloność czy też wieloznaczność powoduje dopiero wyrwanie fragmentów zdań z kontekstu całego zdania, co też uczynił Wnoszący skargę.

Powyższy zarzut dotyczy:

- § 13 ust. 6 pkt 8 we fragmencie „inne przedsiębiorstwa” – w § 13 ust. 6 pkt 8 określono wskaźniki dotyczące minimalnej liczby miejsc postojowych dla samochodów osobowych, które winny być realizowane wraz z projektowanym zagospodarowaniem podstawowym, które to zagospodarowanie w przypadku punktu 8 stanowią zakłady produkcyjne, hurtownie, bazy i inne przedsiębiorstwa. Z kolei ostateczne ustalenie liczby miejsc parkingowych, jakie będą musiały zostać zapewnione, nastąpi na etapie wykonywania planu i uzyskiwania odpowiednich pozwoleń dla planowanej zabudowy, a także uznania podmiotu realizującego inwestycję na obszarze objętym ustaleniami planu za przedsiębiorstwo inne, niż określone w pozostałych punktach 13 ust. 6 planu ;
- § 14 ust. 4 we fragmencie „nowe zainwestowania” – w § 14 ust. 4 planu wskazano, że nowe zainwestowania należy zaopatrywać w wodę z sieci wodociągowych. – tym samym określono sposób dostarczania wody, co stanowi spełnienie wymogów art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wykładnia literalna § 14 ust. 4 uchwały prowadzi do wniosku, że regulacja ta dotyczy bezspornie realizacji ustaleń planu przewidzianych w treści uchwały i polegających na doprowadzeniu wody do obiektów - inwestycji, które dopiero powstaną w ramach realizacji ustaleń planu.
- § 15 ust. 3 we fragmencie „w szczególności” – w § 15 ust. 3 Rada postanowiła, że na całym terenie 1ZP dopuszcza się sytuowanie budynków i budowli o lekkich konstrukcjach, w szczególności szatni i zadaszeń (np. kortów tenisowych). Uchwała, uwzględniając prawo własności, nie narzuca konkretnych budynków, jakie mogą być lokalizowane na terenie 1 ZP. Niemniej jednak te budynki muszą uwzględniać przeznaczenie uzupełniające, jakie może być realizowane na tym terenie, określone w § 15 ust. 2. Tak więc użycie sformułowania „w szczególności” w § 15 ust. 3 uchwały odsyła do regulacji § 15 ust. 2 i budynków czy też budowli o lekkich konstrukcjach, jakie mogą być sytuowane w związku z tymi przeznaczeniami.
- § 16 ust. 3 we fragmencie „dowolny cel” – w § 16 ust. 3 Rada postanowiła, że wskazane na rysunku planu istniejące budynki i budowle są dopuszczalne do zachowania, z możliwością ich adaptacji na dowolny cel związany z ustalonym w planie przeznaczeniem terenu. Nie oznacza to zatem, że przeznaczenie istniejących budynków może nastąpić na dowolny cel, ale na cel przewidziany ustaleniami planu. W tym przypadku, przeznaczenie budynków może nastąpić na zakład recyklingu przetwarzający odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne, a także na obiekty aktywności gospodarczej, przewidziane w ustaleniach planu.

Powyższe potwierdza bezzasadność tego zarzutu.

W treści skargi zarzucono naruszenie art. 20 i 22 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, co też ma się przejawiać w nieuzasadnionym ograniczeniu swobody działalności gospodarczej, polegającej na ustanowieniu norm w akcie prawa miejscowego, uniemożliwiających rozbudowę dotychczas prowadzonego przedsiębiorstwa.

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut ograniczenia swobody działalności gospodarczej. Przedmiotowa uchwała nie wprowadza bowiem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, w tym również dla Wnoszącego skargę. Co więcej, uchwała ta nie neguje ewentualnie wydanych decyzji administracyjnych w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej przez wnoszącego skargę.

Mając na uwadze powyższe, Rada Miejska Wałbrzycha wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

Ponadto Rada Miejska Wałbrzycha wnosi o nieuwzględnienie wniosku w przedmiocie połączenia niniejszego postępowania sądoadministracyjnego, z postępowaniem wszczętym na skutek skargi Wojewody Dolnośląskiego, prowadzonego pod sygnaturą II SA/Wa 339/14.

Jak słusznie wskazuje Skarżący, Sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli pozostają one ze sobą w związku.

Powyższe oznacza, że połączenie do wspólnego rozpoznania dwóch odrębnych skarg dotyczących uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego stanowi uprawnienie a nie obowiązek Sądu.

Wobec powyższego, Rada Miejska Wałbrzycha wnosi, jak na wstępie.